

**Ἄπ' ἑβῶ κα' ἕκει Φαρεῶν
καὶ θεάβοχο γυρεῶν.**

Φ. — Τὴν Κυριακὴν πρὸς τόφραν τοῦ γέροντος κόμμα
πῆγε νὰ σκεφθῆ πολλὰ μὲς σ' ἀρχοντικὸ τοῦ Ρώμα,
τὴν δ' ἕκει κ' ὁ Τσαρλαμπᾶς, πρῶτος σ' τοὺς Κορδοβολᾶρας,
κ' ὁ Στιφριτόπολις τῆς Πάτρας.

Κ' ἦταν λαύρα καὶ καμίη,
καὶ φωνάζαν ἕκει πέρα
ποῖος διάδοχος θὰ γίνῃ
τοῦ παπποῦ των καὶ πατέρα.

Γίνεται κακὸ μεγάλο,
ποῦ πολλῶν σαλεύει φρένας,
λέν τὸν ἕνα, λέν τὸν ἄλλο,
μὰ δὲν βρίσκεται κανένας.

Ποῖον ἀπ' ἄλλους θὰ προτείνουν
σώφρονα καὶ τρυφερῆ ;
καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς ἀφίρουν
νὰ τὸν εὗρουν μοιχαῖοι.

Ἐς αὐτὸ δὲν εἶπαν ὄχι
κ' οἱ παρόντες Ὑπουργοί,
κ' ἔγιναν ἐπιτολόδοχοι
κ' ἀνεχώρησαν γοργοί,
κ' ἀνεχώρησαν δρομαῖοι
Σέλευοι καὶ Πτολεμαῖοι.

Ἔπεσε σ' αὐτοὺς ὁ κλήρος
κ' ἔτρεχαν ἀπὸ τρυφῆος.
Ἐστὸ Σκουζὲ τὸ σπήνι πάνε
καὶ τὴν πόρτα του κτυπᾶνε.

Μέσα μπαίνουν οἱ τρανοὶ
καὶ τὸν βρῖσκουν ἀσθενῆ.
Ἄρον, λένε, τὸ κρεββάτι,
κὲρ Ἀλέκο, καὶ περᾶνε.

Κ' ἦταν ντάλα μεσημέρι,
κ' ἕνας Ὑπουργὸς στὸν ἄλλον
τὴν διαδοχὴν προσφέρει
μετὰ λόγων γλυκυλάων.

Ἄν τὴν θέλω, μὴ μὲροί,
δὲν τὴν θέλω, πάρετ' ἄν.
Ἄν τὴν θέλω... χάρισμά σου,
σὸ διάδοχος γενεῶ,
ποῦχεῖς γνῶσι, ποῦχεῖς νοῦ,
κ' ἐγὼ σὺμμαχος σιμὰ σου.

Μήτε ζήλιος καὶ ψυχῆς
φιλοδόξου προσθυμία,
προσφορὰ διαδοχῆς,
ἀλλὰ ζήτησις καμμία.

Ἐκ τῶν Ὑπουργῶν κανένας δὲν ἔδεχθη τὴν τιμὴν,
Περικλέτο, τὴν μεγάλην.

κ' εἶπαν τότε τὸ ζητήσουν παρευθὲς τὴν συνδρομὴν
τοῦ Ζαήμεν καὶ τοῦ Ράλλη.

Κ' ἐπρόσμεναν εὐαίθεροι καὶ σπλαζαμένοι δοῦλοι
εἰ θὰ γενῆ μὲ τῆς Βουλῆς τοὺς κρέγοντας πατέρας,
κ' ὁ Γουναράκης ἔτρεξε μετὰ τοῦ Κυριακούλη
νὰ βροῦν τὸν Ράλλη, Περικλέτῃ, νὰ δώσουν ἕνα πέρασ.

Κ' ὁ Γουναράκης τοῦδισε, βρὲ Περικλέτο νάνε :
δέξου νὰ γένῃς Ὑπουργὸς μ' ἐμὰς, ρεπουμπλικάνε,
κ' ἐγὼ πολλὰ τοῦ μίλησα τοῦ Βασιλέγα γιὰ σένα...
κ' ὁ Ράλλης τοῦπε μὲ χολή :
ποισοῦ τὰ λές, κὲρ Νικολῆ ;
ὁ Βασιλέας σοῦ μίλησε πολλὰ καὶ γιὰ μένα.

Ἔβρω πολὺ πὸς μ' ἀγαπᾶς,
ἀλλὰ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς :

Κ' ἀπὸ τοῦ Ράλλη φράγαε
καὶ στοὺ Ζαήμεν πῆγαε,
καὶ παρεκάλεσαν κ' αὐτὸν νὰ πάρ' Ὑπουργοῦλι,
κ' ὁ Γουναράκης νὰ γενῆ τῆς γούτας του ματί.

Κ' ὁ κὲρ Ἀλέκος πάσαν του φιλοδοξίαν πῆγαεν
τοὺς εἶπε πὸς ἀπάντησιν θὰ δώσῃ μετ' ἄλλων.
Κ' ὁ κὲρ Ἀλέκος ὁ φαρᾶς,
ποῦχεῖ τὸ λάλον στόμα,
μετὰ μεγάλῃς του χαρᾶς
ἐκάλωσε τὸ κόμμα.

Κ' ἀκούσαντες τὴν πρόσκλησιν προσῆλθον ἐν σιγῇ
φίλοι λαχαντισμένοι,
κ' ἄρχισε μὲ τὰ σχήματα νὰ τοὺς ἐλεῆγη
εἰ σοβαρὸν συμβαίνει.

Ὅλοι σ' εἰκίνοῦ πρόσεχαν τόνα καὶ τᾶλλο σχῆμα,
καὶ τοῦ μεγάλου σιγηλοῦ τὸ παραχάσκον κόμμα
κατάλαβε τὸ τοῦδισε μ' αὐτὴν τὴν παντομίμα,
καὶ τοῦπε : δέξου γρήγορα, μὰ μόνο μὲ τὸν Ρώμα.

Ὅς χαρᾶς γεγονὸς
εἰς ταῦτ' αὐθενὸς
παρευθὲς ἐδραμλήθη
κ' ἀνεκίτησαν λίθοι,
κ' εἶπαν τότε τὰ λίθη
πὸς ἡ κοίσις ἐδόθη.

Περὶ λέγων δ' ἀφᾶς,
πρὶν ἀκομῆ νὰ φᾶς,
οἱ μεγάλ' Ὑπουργοί,
ποῦ δὲν στέκουν ἀγαοί,
ξαναπῆγαν, χαζέ,
στοῦ κερῶν Σκουζέ.

Καὶ τοῦ λένε τὰ πάντα,
κ' ἔλοι κρέχουν μὲ νῆρτι,
καὶ σπουδαίως ξεπέφτει
μὲς σ' τῆς Μπύρας κ' ἡ γάντα.

Σκούζω, τρέχω, πηδώ,
μ' έρωσι τον μαινω
γιά να πάρουνε λόγια.

Καροτάδες έδω,
καροτάδες ένω,
κι' όλοι βόσκουν άγώγια.

Τι συμβαίνει δέν έξω,
κι' Αντιγόνης έξαίρω,
Πηλεμιάους, Παρδίνας,
ποχουν λάμπιν' Εσπίρων,
και πολεμους και τίκας
διαδόχων του γένου.

Περιμιάη συμπολίτη,
τόσας τόντες και' μέρας
άπο σπηι έσ' σπηι
πηλαδων οι πατέρας.

Κι' έχω κιντάξω και' αυτιά
τους εξημένους βουλειούς
να τρέχουν δίπλανα,
τους ελα λιν σοβαρός :
ίδου κατάλληλος καιρός
νάλθης και σ' έμένα.

Εξεί δέχεται το μέγαρον κι' έμου του πατριώτου,
καταστραφία νούμερο και' σπην δδόν Διδόνου.

Π. — Έλθανε και' στο σπηι σου να κάμουν συνεδρίαση
Φ. — Έγώ τους έπεριμένα με όθως και φοκιάσαν,
κι' ήλθανε και' στο σπηι μου καμπόσι, Περιμιάη,
κι' έχω τους πρόσφερα γερά

και διανγη και δροσερά,
κι' άπλω ταγαρέτο.

Κι' άρχισαν τότε πρόσωπα να συζητούν έρτεμα,
μα τους επρότεινα κι' έχω γιά να λυθη το ζήτημα
να βάλουν κλήρο, Περιμιάη, και σ' έπορον τούτος λάχη
να κηρυχθη Πρωθυπουργός
κι' αντίξως των άρχηγός,
οι δέ λοιποι να τρίβουνε με τούβλο το στομάχι.

Π. — Και την έδέχθησαν αυτην την πρόταση ; Κανένας,
Φ. —

και με μορφάς μ' ένύτταξιν καταπορφυρωμένας.
Τότε δευτέραν πρόταση τους έβασα, κολήγισα,
πως σ' έπορον μύτη δηλαδή πρωτοκαθισθη μύτη,
τούτος χωρίς αντίρρησην το νόμμα ν' αναίδη
κι' άπο το Σέμμα να κληθη
κι' ή νέα κρσις να λυθη,
και να συχάσουν ούτω πως ελευθεροι και οικιάβοι.

Π. — Μόσα' στο σπηι, Φασουλή, της τρίτης Σεπτεμβρίου
τι συνεδρία σοβαρά και πλήρης μυστηρίων.
Τού νόμματος οι κράτιστοι πηγαίνου άνα κάτω
και μη σκη περιόλιπος' στο πλήθος ελπανάτο.

Σπηι θλίψεως μεγάλης,
γύρω γύρω μαύρο κρέμι,
κι' ένας ίσως άσπορμίλλης
τους παιούς του φίλους βλέπει.

Ψάλλουν πένθιμο χορός:
δ' λευκός παλλούς έχάθη...
κόσμος έξω καρτερεί
τόν διάδοχον να μύθη.

Βλέποντας ἐμείνους δίους
τοῦ παπποῦ τοῦ ἀποστόλου,
ποῦ ἔζητοῦσαν ἀρχηγό,
εἶπα θλιβερά κ' ἐγώ :
γέρο δολοφρονημένε,
ποῦσαι νὰ τοῖς ὄψῃ, καὶ μένε.

Πολλὰ πρὸς τούτους ἔλεγε κ' ὁ Νότιος ἐκεῖ πέρα,
κ' ὁ μὲν κ' ὁ δὲ διάσπασιν τοῦ κόμματος μαγεύει...
κ' ἦταν ποῦ λές Κυριακῆ, Πεντηκοστῆς ἡμέρα,
ὅπου τὸ Πνεῦμα, Φασουλῆ, ἴσους μαθητὰς κατέβη,
κ' ἄρχισαν τότε νὰ λαλοῦν ποικίλας γλώσσας ἕνας...
ἔτσι κ' αὐτοὶ φωνοίστηκαν καὶ μ' ὄψεις ἐξημμέναν
Ἑλλάγον Ζαημοῖ,
Ρωμαῖοι καὶ Γαλιῖοι,
μὰ καὶ Μανρομχαλιοῖ,
κ' ὀλίγον Καραπανιοῖ,
ἐγὼ δὲ τότε Γαλιῖοι
πρὸς δίους εἶπα : σαπριοῖ.

Ἐκεῖ παρῆν ὁ Σίλκενος μαζί με τὸν Περίδαν,
κ' οἱ Σύμβουλοι τοὺς εἶπαν πὸς ἀρχηγὸ δὲν βρῆκαν.
Τότε λοιπὸν ἄνεκραζαν μ' ἕνα μονάχα στόμα,
πὸς ἀρχηγὸν τοῦ κόμματος ἐπιθυμοῦν τὸν Ρώμα,
ποῦ τὰ παρ' ὄλων λαρεντοῦς...
ἂν ὅμως ἀρνηθῆ κ' αὐτοῦ,
τότε νὰ ποῦν σ'ὸν Βασιλῆ τὴν ἐλογίῃ νὰ κἀνη
καὶ τὸν διάδοχο ν' ἄρῃ τὸ γέρο Νιεληγιάνη.

Τὸν Ρώμα τὸν παρακαλοῦν μὲ παρακάλα τόσα,
ὅμως δὲν συγκαίεται,
σ' ὄλους ρητοῦς ἀρνεῖται,
γὰρ εἶναι κ' ἀρετιάνθρωπος καὶ τῆς τετρακόσα,
καὶ μόνον γὰρ τὴν ἄρῃσιν ἐκείνην, τραγοῖνην,
νομίζω πὸς θὰ τοῦπρεπε διάδοχος νὰ γένη.

Τὸ στόμα πὸς παραλαίει
τοῦ κατενὸς σωτήρος,
καὶ τὸ δ' ἁμάξια, Φασουλῆ,
τρέχουν ἀπὸ ρυτίθους ;

Μὴν ἦλθαν περιηγηταὶ σ' ἡν πόλιν τῆς Παλλάδος
ν' ἀποπαιμάσουν λειψανα τῆς παιδαῖς Ἑλλάδος ;
Ἄν ἦλθαν περιηγηταὶ νὰ δοῦνε Παρθενώνας
κ' ἀθλητικοὺς ἀγῶνας.

Μόνον καρτόσις πηλαλοῦν καὶ σταματοῦν σ' οὐτὸ Ράλλη,
καρτόσις πάνε σ' οὐτὸ Σκουῆ σ' οὐτὸ Μανρομχάλη.

Καρτόσις σ' οὐτὸς ἐπιφανεῖς,
τοῦ κόμματος τοῦς στέλους,
καὶ μεταφέρουν συγγενεῖς,
καὶ μεταφέρουν φίλους.

Καρτόσις πάνε κ' ἔρχονται μὲς σ' ὀν Ρωμητὸν τὸ κράτος,
ἢ κρῖος τὸ Βασιλεῖον ποδοῖ δὲν κατεπτοῖ...
μὰ μὲς σ' ἡν τόση κίνισι κ' ὁ Βασιλῆς τρεχάτος
ἔρψαι μ' αὐτοκίνητο μὲς ἀπὸ τὸ Τατό.

Ἐκὶ χασομέρηδαν φευγὰ
'δαμόνιζε πολλῶν αὐτῆ,
κ' ὅπως ἐκείνος ὁ Βορῆς; ἀρπαῖε τὴν Ὁρειθῖσιαν
ἔτσι καὶ γάκογιες πολλοὶ
'περῖμεναν, βρὲ Φασουλῆ,
'ν ἀρπάξουν τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Ράλλης ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ Κυριακούλη,
δὲν βλέπει μὲς σ' ἡν Βολεῖ μᾶφο τοῦ πένθους χροῶμα,
καὶ πῆρ ἀπὸ τὸν Δούναβη καὶ πῆρ ἀπὸ τὸ Σούλι
μᾶς ἔραστον ἂν βρέθηκε διάδοχος ἀνώμα.

Ἦταν ἐκεῖ σ' ἡν Κωρῶνας,
ποῦ θὰ μείνη σ' ὀν αἰῶνα.

Φ. —

Μὲ λαγοῦτα καὶ βιολόμ
τὴν Κωρῶνα τραγοῦδομε...
ἔβγα ἄλλο, Βασιλῆ,
νὰ μᾶς δῆς καὶ νὰ δὲ δοῦμα.

Σὲ παρακαλῶ κ' ἐγὼ
σὺ τὸν κόμπο νὰ ξεμπλέξης,
σὺ νὰ βρῆς τὸν ἀρχηγό,
σὺ μονάχος νὰ διαλέξης.

Π. — Τοῦ Παλαῖου σου τὴν μαμῆ σὺν ἔσπειλες σ' οὐτὸ Ράλλη
ἐγέλασε σ' οὐτὸς Ἑλλῆνας νῆα χαρὰ μεγάλη.
Πάλι τὸ κρῖος σήμερα πηγαίνει σ' ἡν ἐντέλεια
καὶ σὺ πηγαυοῦρχειαι μὲς ἀπὸ τὴν Ἀελέια.

Σὺ κρῖνε σὺν πρὸσβύτερος τοῦ κάθε πρὸσβύτερου...
ἀπὲ τῆς νέας κρῖσεως καὶ τοῦ τῶ σαράμ,
κ' ὁ Ράλλης ἐκατάφερε τοῦς Ὑπουργούς τοῦ γέρου
νὰ μείνουν εἰς τὰς θέσεις τω, κ' αὐτὸν τὸν Γουναράκη.

Φ. — Τὸν κατάρφε καὶ τούτων... σ' ἡν ἀρχῆ κ' οἱ δὲ πιαστῆ-
κ' ἔσαν εἰς τοῦ Κυριακούλη τῆς ἂν ἄνταυδῆσαν, [κα.
σκηθραποῦς ὁ Γουναράκης δὲν χατέρισε τὸν Μῆτσο,
κ' ἔφυγε καθὼς μοῦ λένε μὲ θυμὸ καὶ μὲ καπρίτσο.

Πλῆρ ἢ σκέρις ἢ δευτέρα
πῶσις πρώτης σοφαστεῖας,
καὶ παντοῦ σαλιῆς ἢ φῆμη πὸς μὰ βίετα κατ' ὄβιον
ἔκανε τὸν Γουναράκη πάλιν τῶν Οἰκονομῶν.

Σάλος κρῖσεως σοφδοῦς,
κάθε λέων ἐβροχῆθη...
ποῖος ἀρθοτος ἰδῶς
γὰρ διαδοχὰς ἐχέθη.

Πλῆρ ἐπέστειρε τὴν κρῖσιν ἕνα τέλος ἐπέλας
κ' ἀρχηγὸς ὁ Ράλλης ἔστη...
Βασιλῆ μου, δὲν μοῦ λές,
κάνει σ' οὐτὸ Τατό ἔσση ;

Π. — Τὴν σωτηρίαν ἀπὸ Σα τὰ πλήθη καρτεροῦν,
κ' ἂν Ἑρακλῆις μὲ ρόπαλα τὸ Στέμμα σου φρουροῦν,
μὲς σ' οὐτὸς κρῖσει τὰς πολλὰς
διὰ χειρὸς γενναῖας
ἀπόκνευε τὰς κεραιὰς
τῆς Ὑδρας τῆς Λαγαλας.

Σ' οὐτὸ πρόγραμμα πιαστῆσαν μὲ τὸν φορηδὸν Ράλλη
κ' ἀπίθανον δὲν εἶναι νὰ τρέξη κρῖσις κ' ἄλλη.
Τὴν νύκτ' ἄν τὸ Τατό σ' ἐρέφανε-περδοῖ !
ἴλοι γυρεῖσιν ἕνα κ' ὁ Καραπῆνος ὄδο.
Ἄν θέλει τὴν Παυδαῖαν ὁ Νότιος, ἐπειδὴ
καλὰ μελετημένο δὲν εἶναι τὸ παιδί.
Μὰ μῆτε τῶν Ναυτικῶν δὲν δέχεται καθόλου,
γὰρ δὲν εἶναι Τόγγο νὰ ἔξη τὰ τοῦ Σκόλου.

Κάνε νὰ λείψη γρήγορα τὸ τόσο ρεμπελό,
σὸ εἰ καὶ τὸν κυρίαρχον κ' ἐμῆια τὸν πεινώντια,
καὶ τὸ Κουβέρο στήριξε τὸ νέο τὸ παλῆρ,
κ' ἕνα χαρτοφυλάκιον ἄς δώσουν καὶ σ' ὀν Νότια.

Ἄς πανθὴ κινῶν φοβεροῦς
μὲ μπύμπαις, βρόντους κ' ἄστραπὰς...
σῆκνον πὸς φθίνει κ' ὁ καιρὸς,
ποῦ σ' οὐτὸ λουρετὰ θὰ ξαναπαῖς.

Ἀπὲν τὴν ὄραν, Ἑλλῆνας, ποῦ χαίρῃ ἢ ὄλγα μάννα,
μᾶθετε πὸς τὸν Ράλλη σας τοῦ χᾶλασον τὰ πᾶνα
μὲ σύγχροσον παραίτησιν οἱ τρεῖς τοῦ Νιεληγιάνη...
ὁ Βασιλῆς νᾶναι καλὰ κ' αὐτοῦ δὲ ξαναφτεῖναι.